

לחשוב שהעולם כולו מורכב מכלי הרכב שעוברים ברחוב, כולם במין מונוגוניות מדכאת, לבן – אפור – שחור. כאילו אין כחול או ירוק או ורוד בעולם. כך, לנעול את העולם בתוך מילים מתועשות.

פאזל, מתן בן-טולילה, שמן על בד, 166x133 ס"מ, 2015
Puzzle, Matan Ben-Tolila, Oil on canvas, 166X133 cm, 2015

מְפַעֵל לְכָלֵי זְכוּכִית. טְקֶסְטִיל. עֶשֶׂן. מְכֹנֹת.
פְּלֶאפּוֹן. מְחֶשֶׁב. מְכֹנֶת כְּבִיסָה.

תְּנֹר. מְקַרֵר. טוֹסְטֵר אֹבֵן.
טֵלֶטִי נְאוֹן. פְּרֶסְמֶת.
מְסָךְ.

¹² Small children see the world through their games. The carpet is a sea full of monsters. The sofa – a safe haven. Will those sitting in the small box please fasten their seat belts: the car is already moving towards a new location.

מָה זֶה?
אוֹטוֹבּוּ?
וּמָה זֶה?
מְכֹנִי!
וְזֶה?
אוֹפֵנוּ-עַ!

בכל פעם שאני רוצה להראות לילד שלי את העולם אני מרים אותו אל החלון ומראה לו דברים. אנחנו גרים בעיר די מרכזית בארץ, אז מטבע הדברים החלון שלי משקיף אל הרחוב. הייתי רואה להראות לו עולם אחר, אבל במקום להראות לו פרה (מו-מו) או ברווז (גַע גַע), אני מראה לו מכונות חשמליות שעוברות ושבבות ברחוב.

מוֹנִית. אֲנִיָּה. רְכֶבֶת. קֶטְנוֹעַ. אוֹפְנִים. תְּלַת אוֹפֵן.
טוֹסְטוֹס. אוֹטוֹ. רְכֶב. מְטוֹס.

ילדים קטנים בטוחים שמה שמעסיק מבוגרים זה שמות של כלי תחבורה והקולות שחיות עושות¹². מטופש, אני יודע, אבל הילד הקטן שלי מכיר מעט מאוד מילים, והמילים האלה הן קולות של חיות. הוא לא מכיר חיות. הוא יודע שיש פרה בעולם, אבל לא ראה פרה מעודו. גם לא פיל (טוּוּ), או סוס (הִיִּי), או חמור (אֵי-אָה). באופן אירוני, הוא רואה ברחוב ציפור (צִיף צִיף), כלב (הָב הָב) וחתול (מִיָּאוּ), אבל כיון שהוא לא איתם אלא נתקל בהם, הוא מפחד מהם מאוד.

לפעמים אני חושב שמה שאני עושה כרגע הוא לייצר לו עולם שאפשר להתייחס אליו. לכנס לו את העולם לכדי מילים קטנות ומטופשות, חלולות עד אֵימָה. לקחת את העולם הרבגוני, לגזור בו גזירי נייר דקים, לשבץ אותם לכדי צורות. ומילא זה, אבל

¹² ראה יצירתו של מתן בן טולילה, 'פאזל'; ילדים קטנים מסתכלים על העולם דרך המשחקים שלהם. השטיח הוא ים שורץ תנינים. הספה – חוף מבטחים. היושבים בארגז הקטן מתבקשים לחגור חגורת בטיחות: הרכב כבר נוסע למקום אחר.

[שם, שם]

דברים שלא נאן ולא ענשיו